

den fornødne Tid til de forberedende Arbejder, som jo desværre endnu ikke er foretagne. Ved at udsætte Revisionen af denne Sag opnaas der derfor ikke, at der kommer til at foreligge nye Oplysninger, der kan være afgørende for den endelige Beslutning, som skal og maa tages. Vi kender allerede i Dag den finansielle Misere, som der vil være at tage Hensyn til. Vi ved, at Underskuddet, der skal dækkes i Aar, vil udgøre mellem 400,000 Kr. og $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Det kan muligvis være nødvendigt, at Nationalscenen foruden frit Hus faar et fast aarligt Tilskud. Vor første Scene — det skal jeg være den første til at indrømme — har jo ogsaa andre Hensyn at tage ved et Stykkes Opførelse end det rent økonomiske, hvor meget Stykket vil give i Pengekassen, men herfra til et Underskud paa $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. eller muligvis endnu mere er der et stort Spring. Et Underskud som det, Det kongelige Teater kommer til at arbejde med i Aar, bør vi ikke møde oftere. Resultatet kunde ellers let blive det, at der indenfor Rigsdagen opstod en saa stor Frygt for Gentagelser, at man ikke længere vilde afvise den Tanke, at Nationalscenens Forhold skulde være Staten uvedkommende og overlades til den private Drift. Jeg henstiller derfor til den højtærede Minister at paabegynde sine Overvejelser saa hurtigt, at Revisionsforslag, om Forholdene da tillader det, kan foreligge for Rigsdagen straks til Efteraaret, forsynet med klare Motiver til Oplysning ikke blot om de økonomiske Forhold — dem kender vi jo desværre ret nøje —, men ogsaa med Hensyn til alle andre Omstændigheder, som efter Administrationens detaillerede Kendskab til samtlige Teatrets Forhold bør komme i Betragtning, naar den endelige Ordning skal fastsættes.

Med disse Ord anbefaler jeg dette Lovforslag til hurtig og velvillig Fremme.

Hvidberg: Naar det i § 9 af Loven af 13. Maj 1911 hedder, at Loven skal forelægges Rigsdagen til Revision inden Udgangen af 1914, er det ganske sikkert en Følge af de Forhandlinger, som fandt Sted paa Rigsdagen inden Lovforslagets Vedtagelse. Man mente nemlig, at saa vilde Tiden være kommet til en virkelig

Bedømmelse af, hvilke Forandringer der maatte ske, for at Det kongelige Teaters økonomiske Stilling kunde bedres samtidig med, at dets Opgave som kulturbærende Magt skete Fyldest saa godt og i saa vid Udstrækning som muligt. Nu maa jeg give den højtærede Minister Ret i, at Øjeblikket ikke er til at komme med Lovforslag i saa Henseende, det maa vente, til rolige Tider er indtruffet, og jeg mener, at denne Opfattelse deles af saa godt som alle. Jeg skal hverken forsøge en Kritik af Fortidens eller af Nutidens Ledelse af Det kongelige Teater eller fremføre min Mening om, hvilke Veje man i Fremtiden bør gaa for at naa det dobbelte Maal, men indskrænke mig til at udtale mit Haab om, at Det kongelige Teater stedse maa kunne opfylde den store Kulturmission, det upaatvivlelig har og har opfyldt i saa lang en Aarrække. Jeg skal ogsaa tilføje, at jeg ganske deler den ærede foregaaende Talers (Nørgaard) Mening om, at et Lovforslag om en Revision burde have været eller kunde have været fremsat paa et langt tidligere Tidspunkt; hvis man nemlig skulde have Haab om at komme til en Forandring, kunde det ikke nytte at komme med det i Begyndelsen af denne Samling, thi saa kunde man efter min Mening ikke blive færdig med det paa Rigsdagen inden Udgangen af 1914. Det forekommer mig, at Overvejelserne skulde være kommet før, saaledes at man kunde have naaet et Resultat inden Udgangen af 1914. I øvrigt skal jeg anbefale Lovforslaget til Vedtagelse og Fremme.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Keiser-Nielsen): Til den ærede sidste Taler, det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Hvidberg), skal jeg blot sige, at Revisionsbestemmelsen lyder ikke paa, at Loven skal være færdig til Udgangen af 1914, men blot paa, at Lovforslag skal fremsættes inden Udgangen af 1914, og maa jeg ikke sige — denne Bemærkning gælder ogsaa det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (Nørgaard) —, at Udarbejdelsen af et saadant Lovforslag, hvor der jo er mange Overvejelser at foretage, ikke er noget, som man gør paa en Uge eller to Uger eller en Maaned eller to Maaneder, det er noget, som kræ-